

[Christmas Møller.]

Statsregnskab, gennem den Finanslov, hvorunder vi lever, og gennem det Finanslovsforslag, som er fremlagt. Jeg formoder, at et af mit Partis Medlemmer af Finansudvalget, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, vil gøre andre økonomiske Betragtninger gældende, og jeg skal derfor ikke komme ind paa mange Enkeltheder, men vil navnlig have Lov til at fremhæve nogle ganske enkelte Punkter.

Jeg er jo ikke helt sikker paa, at jeg i det ærede Medlem Hr. Brorsens Sted vilde have omtalt dette Spørgsmaal om Statsregnskaberne gennem Aarene, om Statens Status, om Statens Forbrug paa § 26 helt paa samme Maade, som han gjorde det. Jeg er ikke helt sikker paa, at ikke det ærede Medlem Hr. Brorsen, hvis han faar slaaet lidt efter i Statsregnskaberne fra 1920—24 og fra 1926—29, vil se et Forbrug paa § 26, hvor de 116 Mill. Kr., som det ærede Medlem omtalte, som han gjorde det, alligevel blegner. Men det, jeg gerne vil have Lov til at fremhæve, er, at alt for ofte føres efter min Opfattelse de økonomiske Diskussioner om Statens Regnskaber og Status paa et goldt Grundlag, føres f. Eks. paa den Maade, at man fuldkommen skematisk siger: fra 1920—24 var det saadan, fra 1924—26 saadan og saa videre, medens Forholdet er dette, at det ene Aar griber over i det andet, saaledes at den Gerning, der er udført med Hensyn til Spareforanstaltninger, med Hensyn til nye Skattelove o. s. v., o. s. v., alt dette maa ses som en Helhed, og først i det Øjeblik, man gør dette, kan man virkelig danne sig et sundt og rigtigt Billede af, hvem der har gavnet Statsfinanserne, hvis man maa bruge det Udtryk, eller hvem der ikke har.

Forholdet er jo dette, at paa overmaade mange Omraader har Partierne her i den høje Rigsdag hjulpet hinanden med Udgifter og ogsaa med Udgifter paa § 26, hvor vi alle sammen hver for sig mener, at den ene er bedre end den anden, og hvor det jo er en historisk fastslaaet Kendsgerning, at de Konservative naturligvis er de bedste. Jeg skal ikke komme dybere ind paa dette. Men det, jeg her gerne vil sige, er et Par Ord om et af de mest urimelige Begreber efter min Opfattelse, som man opererer med, nemlig Statens Status.

Vi siger et Sted i det fortrinlige konservative Program, som jeg jo ogsaa havde Indtrykket af, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen havde læst, om ikke med Forstaaelse, saa dog havde læst grundigt — og at han ikke forstod det, behøver jo ikke

at være Ordenes Skyld, det kan jo skyldes noget andet, lad mig sige det paa den Maade, — men vi siger i dette nye konservative Program, at det første fornødne her i Landet er en grundig Opgørelse af Status, paa alle Omraader en grundig Opgørelse af Status. Og hvis jeg nu ser paa den Maade, hvorpaa man traditionelt i Staten gør Status op, idet man pr. 31. Marts 1933 siger, at Statens Nettoformue er 250½ Mill. Kr., hvad er saa dette i Virkeligheden?

Hvad er denne Status Udtryk for? Noget rimeligt og rigtigt? Nej. Det reelle i Status er Statsgælden, indenlandsk og udenlandsk paa 1200 Mill. Kr. plus forskellige andre Poster; men gaar vi over til Aktiverne, er der overhovedet ikke nogen rationel Ordning af dem. Det største Aktiv er Statsbanerne til 457 Mill. Kr. — de giver et Underskud paa omkring ved 40 Mill. Kr. Paa en anden Post, Indenrigsministeriets Bygninger, er Forholdet dette, at hvis vi ser efter, hvorledes det hænger sammen med disse Bygninger, saa ved alle mine Tilhørere udmærket godt, at de aldeles ikke er Udtryk for en Kapitalværdi af 163,7 Mill. Kr.

I Opgørelsen under Indenrigsministeriets Bygninger staar Christiansborg til 46 Mill. Kr. Jeg ved ikke, om man vil kalde det et Aktiv; man kan sige, at Staten har det til Rigsdagens, Udenrigsministeriets, Kongens og Ministrenes Repræsentation og meget andet, men Udtryk for et Formuegode i anden Forstand, end at det koster Penge, er det ikke. Det er lige fortalt mig, at det var om denne Post, et afdød Medlem sagde følgende udmærkede Ord — Christiansborg var den Gang opført til 48 Mill. Kr. Ove Rode sagde, at om det var det værd, vidste han ikke, men hvis der kom en eller anden og vilde byde den Sum for det, vilde han dog overveje, om man ikke vilde sælge. Hvis vi gaar videre og gaar alt dette igennem — til Oplysning for ærede Medlemmer tjener, at det findes pag. 323 i Statsregnskabet —, vil man finde den ene Bygning efter den anden, som aldeles ikke er af Værdi, men tværtimod en Byrde for Staten.

Jeg vender ikke dette særlig mod den nuværende Finansminister, thi det er den traditionelle Maade, paa hvilken det er opgjort. Koldinghus Slotsruin er opført som Aktiv til 188 810 Kr., og Side 337 ser vi, at Det kongelige Teater med faste Ejendele og Inventar og Reserve og Driftsfond vedrørende Institutionen Dobbeltscenen, dog i Likvidation, er opført til 7,3 Mill. Kr., og det er ikke noget værd, det koster jo Penge, naturligvis, og hvis man ikke driver det som Teater, vil man